

козѣ-тѣ догдѣ стигнахѣ въ дѣбравѣ-тѣ, дѣто пѣяхѣ птичета-та, на кои то ся бѣше толкози чудило.

“ Мръква ся „ рече му коза-та, “ защо “ слѣнце-то зайде: щѣ тя заведѣ сега на “ еднѣ постелкѣ отъ цвѣтя, за да си ле- “ гнешь и да ся упокоишь; защо то трѣбва “ да си доста утрудено, като си вѣрвѣло “ днесѣ толкози, и тука ще тя приспѣть “ птички-ты съ сладкы-ты си пѣнія. Утрѣ “ ся вращамъ и щѣ тя заведѣ на новы у- “ веселенія. „

Неискуство благодари на новыя си пріятель, за добринѣ-тѣ що му показа, и като лѣгна на постѣлкѣ отъ разношарены цвѣтя, рече въ себе си, “ сега щѣ съмь благополученъ. „ Нѣколко часове, миришеше цвѣтя-та съ много удовольствіе; слушаше пѣнія-та на птицы-ты, и ся чудеше на перя-та имъ, съ кои то бѣхѣ украшены. Слѣдѣ малко обаче съглѣда че оныя птицы никакъ не измѣнявахѣ гласове-ты си кои то достигнахѣ да му ся виждатъ несладкы и неугодны, и най-послѣ му причинихѣ тѣготѣ и безсластіе: и кога то си отваряхѣ крыла-та да хвъркнѣтъ, тогава ся познавахѣ че сѣ чужды. Естественный тѣхенъ шаръ бѣше черникавъ.

Неискуство лѣгна сега за да спи, но мизма-та на цвѣтя-та, що му ся струваше напрѣди толкова сладка, стана съ нощныя въздухъ толко силна, щото не можеше веке да ѣж тѣрпи; исправи ся прочее и тѣрсеше